

[Jørgen Jørgensen.]

taktisk kan opnås noget ved at stille sig udenfor, og jeg tror, jeg har ret i den betragtning, jeg gjorde gældende før, at befolkningen er interesseret i et sagligt arbejde i rigsdagen og ikke i, at man bruger tiden til taktiske manøvrer.

Jeg vil så iøvrigt henstille, at man nu ikke under denne debat graver grøfterne dybere, end at det er muligt at finde hinanden i det udvalgsarbejde, som skal begynde. Jeg råder til, at vi nu tager fat på arbejdet og ikke ved debatten her i dag lægger hindringer i vejen for at nå det saglige resultat, som landet har brug for, og som befolkningen venter, at rigsdagen vil gennemføre.

Aksel Larsen: Må det være mig tilladt på dette unægtelig sene tidspunkt at afæske ministeren en udtalelse om endnu et spørgsmål. Det drejer sig om personalet i vareforsyningsdirektoratet og forsåvidt også i prisdirektoratet. Jeg rejste spørgsmålet i fjor om, hvad der skulle ske med disse mennesker, når de, efterhånden som man afviklede, blev afskediget, og ministeren fremkom dengang med en række rosende udtalelser om dem og erklærede, at staten utvivlsomt havde visse forpligtelser overfor dem. Siden da er der, såvidt jeg ved, foretaget ikke ganske få afskedigelser, og der foretages jo stadig afskedigelser eller opsigelser. Jeg vil meget gerne høre, hvorledes den højtærede minister har indfriet eller har tænkt sig at indfri de løfter, han faktisk gav her fra talerstolen, da han i fjor talte om de forpligtelser, staten utvivlsomt havde overfor disse mennesker.

Bjørner: Når man først giver en modstanders tale et andet udtryk end det, den fik heroppefra, og derefter begynder at argumentere imod det, kan der jo altid komme en diskussion i gang. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen påstod, at jeg havde hævdet, at vore valutarestriktioner var årsag til andre landes restriktioner. Det har jeg aldeles ikke sagt. Jeg nævnte Ottawa-overenskomsten og de vanskeligheder, den bragte os, men det, jeg hævdede, var, at andre lande havde lært af det meget stive system, vi udarbejdede, valutacentralen og senere varedirektoratet, der på så mange måder har nedsat vilkårene for vort erhvervsliv og nedsat vor konkurrenceevne og dermed været medvirkende til det dårlige økonomiske resultat. Det er der vist ingen, der vil benægte, der ved, hvor tidligt vi var med til at opbygge hele restriktions-

systemet herhjemme, og kan kontrollere, hvornår man i udlandet tog de samme metoder op.

Den højtærede handelsminister havde tilsyneladende også misforstået nogle af mine udtalelser og argumenterede derfor imod dem; han spurgte f. eks., hvad jeg mente med, at han havde prøvet at spille stærk mand. Ja det burde fremgå af det, jeg sagde før: troen på, at vi kan bruge vort handelspolitiske instrument, den lovgivning, som vi taler om her, således, at vi kan få udlandet til at danse efter vor pibe, betragter jeg som et forgæves forsøg på at spille stærk mand. Jeg nævnte, at handelsministeren så sent som ved fremsættelsen af dette lovforslag den 6. oktober her sagde — jeg henviser handelsministeren til sp. 34 —, at man allerede nu, altså ved de da forestående Englandsforhandlinger, ville tage prisspørgsmålet op. Vi har ikke senere hørt om resultatet. Den højtærede landbrugsminister oplyste forleden dag, at man ikke mente, at prisudviklingen for de engelske eksportvarer var af en sådan art, at man burde gøre videre ved spørgsmålet om den automatiske nedsættelse af smørprisen. Men det er ikke det, der er det afgørende. Det afgørende er, at hele vort produktionsapparat, hele vor konkurrenceevne er forrykket efter devalueringen, efter at vi skal købe vore råvarer til selve denne landbrugsproduktion til højere priser.

Jeg vil også gerne med det samme anholde den udtalelse af den højtærede handelsminister, at retsforbundet skulle være gået ind for isoleret kronesækning. Det er jo ikke rigtigt. Men det har været nævnt tidligere fra denne talerstol, at retsforbundet stillede forslag om samtidig frigivelse af produktionen, afvikling af restriktionerne og frigivelse af valutaen. Det har ikke noget med isoleret kronesækning at gøre. Og må jeg spørge den højtærede handelsminister: Mener han, at den kronkurs, der er sat nu, er sat for højt, mener han den er uærlig? Jeg har forstået på handelsministeren, at et af hans problemer ved en frigivelse af eksporten var frygten for, at eksportørerne ville søge hen til lande, hvor de vel kunne få en højere avance målt i danske kroner, men hvor den valuta, vi modtog, var mindre værdifuld for Danmark, for ikke at sige ubrugelig. Må jeg spørge den højtærede handelsminister: Ville man ikke ved en fri kursansættelse netop opnå, at danske kroner overfor sådanne lande ville få en højere kurs?

Endelig nævnte jeg et aktuelt eksempel som Argentinas fri ansættelse af kursen på